

Prædiken til 3. søndag i advent

Matt. 11, 2-10

Jesu dåb og en serie fristelser ledte ham frem til en klar selvforståelse. Den kom for en dag i Nararets synagoge, hvor han på en sabbat trådte frem og læste en esajastekst, som han også udlagde: Gud havde sendt ham for at udråbe for fanger, at de skulle få deres frihed, for blinde, at de skulle få deres syn, for at udråbe et nådeår fra Gud, og give fattige et glædeligt budskab. Dette løfte kunne Johannes Døber godt bruge nu, hvor han var kastet i fængsel. Der var han havnet, fordi han havde kritiseret det løsagtige liv ved hoffet. Men han var kommet i tvivl, om Jesu løfter var indholdsløse. Selv mærkede han nemlig ikke meget til dem. Jesus hjalp dem, han mødte på sin vej, men tilsyneladende ikke ham, der var den største blandt kvindefødte, som Jesus endog selv kaldte Døberen. Johannes sad nu i fængslet. Og han var ikke mindre end vejberederen for Kristus.

Jesu svar til Døberen var ikke, at nu kom mesteren og befriede sin vejbereder. Jesus kom ikke engang og besøgte den fængslede. Svaret var derimod en henvisning til tegn, som Johannes selv måtte udlægge. Det var Døberens egen afgørelse, hvordan han ville udlægge dem. "Salig er den, der ikke forarges på mig", sagde Jesus. "Forarges" betyder her at fravælge Jesus som Kristus. Døberens skæbne var grum. Den virker ekstra brutal, fordi den er skildret absolut nøg-

ternt. Vi hører ikke Johannes sige, at det var hårdt og uretfærdigt.

Den hårdtprøvede Job, der heller ikke umiddelbart kunne se lyset, sagde: "Jeg ved, min befrier lever". Det var den erkendelse, Jesu svar til Johannes lagde op til.

Døberen havde brugt sit liv på en sag, som han ikke så gå i opfyldelse - på samme måde som Moses. Han gjorde israelitterne til et frit folk. Han førte dem ud af Egypten. Efter fyrrer år kom de til landet, der var lovet dem. Men lige før de skulle ind i landet, døde han. Alligevel gav hans liv mening.

Mening afhænger nemlig ikke af, at man selv ser opfyldelsen af sin indsats. Mening har noget derimod allerede, når man tiltror Gud evnen til at føre det hele til en god afslutning. Den tjekkiske systemkritiker Vaclav Havel har sagt det på denne måde: "Håb er ikke det samme som overfladisk optimisme. Håb er ikke en overbevisning om, at noget vil gå, som vi ønsker, men vished om, at noget giver mening - uden hensyn til udfaldet. Det er først og fremmest dette håb, som giver os styrke til at leve og igen og igen forsøge noget, selv på betingelser, der ser håbløse ud".

Jesus ændrede ikke de ydre rammer for Døberen. Men han bekræftede betydningen af Døberen. Han svajede ikke hid og did efter vinden, men sagde det, der skulle siges. Han søgte ikke et behageligt liv, men levede

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

yderst enkelt. Han levede for det, han skulle gøre, nemlig kalde folk til besindelse og pege hen på Kristus.

Døberen blev kastet tilbage på sig selv og spurgt, om Jesu tegn og ord var nok. Tro er ikke resultatet af en flertalsafgørelse, men af et valg, den enkelte må foretage. Vor situation er uhyre langt fra Døberens. Alligevel har vi noget fælles med ham: Også vi har en ramme for vort liv. Den kan ændres, men en ramme vil der altid være. Inden for den skal vi gøre den daglige dont, og inden for den skal vi tro, at vor befrier lever. Meget af det, vi arbejder med, kan vi ikke se afslutningen på. Hvilken betydning, det vil få, véd vi ikke. Men Jesu ord om Døberen fortæller os, at der godt kan være en mening, vi ikke selv ser.

I dag gælder det om at blive set. ”Jeg bliver set, altså er jeg,” synes at være et af tidens mottoer. Efter at have samlet mange mennesker var Døberen havnet et sted, hvor han ikke blev set. Men netop mens han var der, blev hans betydning bekræftet uden for borgmurene. Han var den vigtigste af alle dem, der havde peget hen på Kristus, sagde mesteren selv.

Jesus nævnte udtrykkelig fanger sammen med sultne og syge som nogle, vi skal tage os af. Men Døberen er samtidig et stærkt eksempel på, at frihed ikke kun har med ydre rammer at gøre, men også med tro. Døberens syntes at sige: Hvis blot Jesus er Kristus, så holder jeg ud her i fængslet. ”Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?”, var spørgsmålet til Jesus. Jesus var den kommende, men Døberen blev formodentlig selv en anden - en, der så Kristus i det, Jesus havde udført blandt mennesker. Også Dietrich Bonhoeffer blev fængslet og henrettet. Når man læser hans dagbog fra fængslet, møder man en, i hvem der brænder et lys. Han ser sit liv i en sammenhæng, der rækker ud over hans fængselscelle. Han

skriver: ”Kristeligt set kan en jul i en fængsels-celle jo ikke være noget særligt problem. Sandsynligvis vil der af mange i dette hus blive fejret en jul med mere mening og ægthed end dér, hvor man kun har navnet på denne fest. At elendighed, lidelse, fattigdom, ensomhed, hjælpeløshed og skyld betyder noget helt andet i Guds øjne end i menneskers, og at Gud netop vender sig til dem, som mennesker plejer at vende sig bort fra, og at Kristus blev født i en stald, fordi der ikke var plads for ham i herberget - det forstår en fange bedre end nogen anden, og det er for ham virkeligt et glædeligt budskab, og idet han tror det, ved han sig sat ind i det fællesskab, der omfatter hele kristenheden, og som sprænger alle grænser i rum og tid, og fængselsmånederne mister deres betydning”.

Med al den usikkerhed, der også prægede Bonhoeffer, er denne optegnelse dog et smukt vidnesbyrd om, ”At lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det”.

Peder Hald Jensen
Sejerslev-Ejerslev-Jørsby

Salmer:
79, 362, 508, 164, 384, v. 3-5.